

Զ Օ Ն Ե Ձ Յ Ր

ՏԱՂ՝ Ս. ԳՐԻԳՈՐԻ ԼՈՒՍԱՆՈՐԶԻՆ

Գրիգորիոս առաքինի հրակող,
 Քրիստոսի զինուոր յասպարիսին արի,
 Ուրախ լեր ի փառս արքայութեանդ երկնից:
 Գրիգորիոս ի վէմդ Յիսուս շինեալ,
 Ձոր ոչ շարժեցին չարչարանացն հեղեղք,
 Ուրախ լեր հանգեար յաշխատանաց բըրտանց:
 Գրիգորիոս որ խաղացեր ընդ սուր
 Ի հուր փորձեցար անպարտ վրկա Բանին,
 Ուրախ լեր ըզբէն տէր գոհանայ առ Հայր:
 Գրիգորիոս ի գուր ստուերին իջեալ,
 Կոխեցեր ըզգլուխ անդ վիշապին մեծի,
 Ուրախ լեր ելեր այժմ ի չքնաղ խորանսդ:
 Գրիգորիոս աւետաւոր բըժիշէ
 Քո չարչարանացն հատուցանող բարի,
 Ուրախ լեր ծընող մանկանց զոր ետ քեզ տէր:
 Գրիգորիոս դիւաց մերժող բանիւ,
 Ձգագան թագաւորն մարդ ըստացար դարձեալ,
 Ուրախ լեր ի հաւտս զոր ըստացար արեամբ:
 Գրիգորիոս իմանալեաց տեսող,
 Ձծեւ մեծ խորանին ըզգայապէս շինեալ,
 Ուրախ լեր աստէն ի տիրական յաթոռդ:
 Գրիգորիոս ի հրամանէ վերնոցն,
 Քահանայապետ մեզ աւժեցար հոգւովն,
 Ուրախ լեր պըսակ երկնահանգոյն բեմին:
 Գրիգորիոս միայնութեան սիրող,
 Անընդմիջաբար միշտ ընդ Աստուած խաւսող,
 Ուրախ լեր մարտեար յիմանալիդ ի լեառնդ:
 Գրիգորիոս ի քէն ծնեալ որդիքս,
 Այսաւր միածայն եղանակեմք քեզ,
 Ուրախ լեր սուրբ հայր յիշատակի քո տաւնս:
 Գրիգորիոս սերովբէից կըցորդ,
 Ձմեզ ծայնակցեցեր լուսաւորիչ բանիւ,
 Ուրախ լեր վարդապետ Աստուած ի մէնջ աւրհնի:

Փ. — Բարձրացիր փառաւք յաւրս յիշատակի,
 Դուստրը Սիոնի վերնոյ հովուին քո մեծի:
 Խրախոյս քեզ տաւնի եհար ով եկեղեցի,
 Ի գոյ վիրապէն ելեալ մեծ քո առաքեալն:
 Այս Գրիգորիոս կապեալ ընդ սէր Յիսուսի,
 Որ յաղթեաց զըզանց երկոց բազմաց վրտանգից:

Կայր մաղթէր զԱստուած ի իւր վիրապին,
 Այց առնել Հայոց մուրեւալ ազգիս:
 Զկոյսն արեւմտից յարոյց աղաւթը հըսկողին,
 Ած ի յարեւելս կցորդ իւրոյ հանդիսին:
 Պետրոս եւ Պաւլոս զծնունդս հոգեւոր բանին,
 Զկոյսն Հռիպսիմէ ի Հայս փոյթ առաքեցին:
 Ճեմս արիորդովքն առեալ յարեւելս հասին,
 Արեամբ նահատակ եղեն ընդդէմ արքային:
 Անդր ի հանդիսէն ծայնէր ի գուրբն ատուերին,
 Զերկիրս ոռոգեմ արեամբ սերման քո բանիդ:
 Զարթիր զըւարթուն մըշակ ծրմեռըն բարծաւ,
 Քաղցրը տաւորակիս բարբառ յերկիրս հընէցաւ:
 Արքայս ի կուսէս պարտեալ կորացաւ յերկիր,
 Դիր ըզծանրութեան ըզյուծ քո ի պարանոցն:
 Կալ դու զաղուեսունսն ասիւս ալգիս ծաղկեցաւ,
 Պրտուղ աղաւթիցդ ինեւ հասեալ խայծեցաւ:
 Զհետ աստեղանիշ կուսիցն արեւ ցլացաւ,
 Խաւարըն ջընջեալ բընաւ ի միջոյ բարծաւ:
 Էոյսըն ի գըրուանէն պայծառ յաշտանակն եղաւ,
 Ազգ Հայաստանեայց ի նա հայեալ ցընծացաւ:
 Որ զարքունական պատին որպէս մարդ լծանեալ,
 Այժմ անասնեղէն դիմաւք զոտիւքըն փարէր:
 Կայր պատկառանաւք ընդդէմ սըրբոյն աղերսէր,
 Բանիւ բարբառել ցանկալոր եւ ոչ հասանէր:
 Ծո՛ւնր առ ի խոնարհ կրկնել նըմա փափաքէր,
 Եւ ծնեն անպատշաճ կամացն ոչ աւժընդակէր:
 Զստին տարակոյս միայն արտասուաւքն յայտնէր,
 Եւ յախտակցութիւն ըզվրկայն ինքեան ըստիպէր:
 Յայնժամ ըզբազուկսն առ տէրն իւր տարածանէր,
 Եւ զարքայն կրկին ի մարդ դարձեալ փոխարկէր:
 Դիւացն որ յըռամի նըստեալ հալածէր բանիւ (՝),
 Եւ զխաղաղութիւն վերին նոցին շընորհէր:
 Աւետարանել ապա նոցին սկըսանէր,
 Զվից դարուս ըզհրաշս վաթսուն արըս ցուցանէր:
 Մեծ տաճարապետն տաճար յարինէր,
 Հանգիստ Քրիստոսի ըզսա երազ յարինէր:
 Բանի անպատում է գործ զոր սա ցուցանէր,
 Տեառն զաւրութեան անաւթ հրաշակերտ լինէր:
 Փառք երրորդութեան անաւթ հրաշակերտ լինէր,
 Զմեզ կոչմամբ սորա առ ինք[ն] ժողովեաց:
 Ի խաւարէ ի լոյս սըրբոց մասնակցեաց,
 Անդր արքայութեան վերնում արժանաւորեաց:
 Հովուին հետեւեալ մանկունք անդ մեք փութասցուք,
 Յարազուարճ ծայնիւ արհնել զԱստուած յաւիտեան:

Զեռ. 231, ԺԾ.

Հրատ. Ն. Վ. Մովսէսյան

(*) Այս տողը խանգարուած էր քերի: Հմմտ. Ն. Հ. Բ. ի Ռ-ում բնութիւն օակ մեջբերուած վկայութիւնը.
 «Դիւացն որ յըռամի» բանիւ սաստեալ հալածէր»: